

3733 Maran.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

J men bemärkt också, att maran flötade
marer på hästarna, så att det var möjligt
att få upp dem. Den kryglade skog där blomm.
Man tokade även nu att maran "ied" en viss
människa, vanligen var det då en manlig person.

Skane
Hans o. Kajsa
Olofsdotter
V. Hallings
sept. 1933

Wm. G. Lundberg
var. N. J. Berg
född 1854

När det gällde ett fränbörmen, talade man om att varulven ätsatte detta. Man ansånde det uttrycket, att han sov på tungt som en varulven, hade anfäktat henne. Han hände det som om han hade något tungt på bröstet. Man ansåg, att den frestade och plågade henne. Det var särskilt hos de kvinnor, som skulle vakta sig noga för varulven. Man trodde, att den brukade taga hos de kvinnorna man förtärlade sig, att den sprang efter dem. Den hade då det ena benet rätt riktat framåt och hoppade på de andra tre benen. I andra fall var den mycket lik en hund. I bland vågade fränbörmen sig gå ut, särskilt då det var mörkt, av fräktan för att varulven skulle komma och taga dem.

För att våra föred, pligerna hos korande
kvinnor, så skulle de kunna geas en
föreläsning "låtten". Om man lagge märke till,
så uppstår, när en hustru har fått sitt fö,
en förmåelse. Om man inte vaktar detta,
att kvinnan medelväst ~~efter~~^{för} föreläsning. Inte gå
genom en föreläsning, så avser man, att om
hon får en flicka så skulle denna bli var-
ter om om hon får en pojke så skulle
denna bli man.

Så var tydligt att till språket en person
som skulle för då kunde denna, om hon var det
saga till den andre. Nu kan den bli man,
så länge jag har varit varse. Så skulle man
bli fri på att man varse om den andre
blev detta då i stället.

Redan först är nämnt att om en kvinna

skulle få tillåta barnbarnen, måste han på
egenom en "förhållning" till sin emellertid
stängeligen förhållning. Det stod för enast
lagens bestämmande. Det måste därför stå
i Lagen. När den givde bevisen, att
en natt, när det var möjligt och
ingen kunde se eller säga något till
den. Det var dessutom mycket "jättigt".
Det var emellertid mycket viktigt att
vara för sig varken. Og eljest kunde
obekänta händelser inträffa. Stämme
han uppkommit ännu en tid. Första
natten en bar eller fruntimmer låg borta
i främmandes hus, så skulle de, så fort de
dragit stämman av benen läggs den under
kuvardgårdar. Men de stannade om under
natten skulle bli deras främmande.

1 3733 Skogsmuran.

Imis baenden avsig men att skogsmuran gick
i stegen. Man påstod, att den tog barn.
Om man påtruffade denna, var den i
hög på talandan som ett taltråg.

5
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

Tomten! 3733

6
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

I min barndom talade man om tomten. Det var
speciellt på det mindre gärdarna (vårdställen)
som man trodde, att dessa fanns. Den
uppretade sig som en liten pygmeus. Man
ansåg, att den hörde till dvärgfolket och
var därför liten och liknade dessa varelser. Den
hade stor yngel skugg. Den uppretade sig
trodde man, på loftet. Men inte hela
tiden var den där utan det var dygnet.
När ju, som den var där. Det brukade
barnen säga, när något svårt var det:
"Tyst nu kommer tomten." Den dansade
i huset hela tiden. Man trodde, att den
var liksom en god vän. Han tog in endast hos
den, som var vänliga mot honom. När de
oväntade eller steg mot honom, så berövade han dem.

Man trodde el. att om ens kreatur blevo
sjuka, så började detta på, att man ej lärde
sig väl med tonten. Man påstod, att det fanns
dåligt i huset. För att använda detta så
använde man sig av ett så kallat botemedel.
Man tog ett slags bark. Denna krossade
man mycket nog. Man lade den exempel
vis att soltjuset kan att värma på denna.
Denna gjordes om i följande sätt att när skulle
använda denna, hade man redan gjort den
i rått i följande. När man nu skulle använda
denna för att använda det dåligt, gick man till
saga på följande sätt. Man gnuggade den i
saga med fingrarna eller var man satte den
med nägel föremål. Sedan lade man mjöta
massan på en glöb. Den brände så upp
och kvar blev endast lite ljust aska.

Sedan strödde de denna öka, då de gick
in genom den ena ingången till Gladest
gård. Sedan upprepade man samma
procedur. Man brände skallen, som var färdig
torkad och hände ut askan, då man vandrade
genom skallet. Man trodde att det därefter
kom in i buket genom hollen "och det
gäddade därför att genom en sådan renings
procedur fick bort den och få tårter in
i buket.

Man barndom fick tårter endast fräplagad
om julen. Det gällde ju att hålla sig väl
med tårter och göra allts vad man kunde
för att hålla buken ren. Man skulle laga
såd, all man kunde förtä. Man satte
ut fräplagad i öl, honen men på vissa ställen
hade man rättighet att göra på sin

Lindormar.

3733

Skad jag tjänade på Bosjörklanten, stod där
ett stort och kraspigt "lind-träd". Man
ansåg, att den s.k. "lind-ormen" skulle
ha sitt tillhåll i denna träd. Man menade,
att ormen skulle ha fått sig att bo i
och på sådana träd. Og de voro rarl.
ihäliga och mjuka. Det frukt nämndes
trädet, en stor lind, hade på grund av
vädets inverkan spuckat. Man hade därför
mest ansett det med flera stora, tjuka
och breda jämband. Men, påstod nu, att
lind-ormar hade sitt tillhåll i trädet och
man hade sett dem om trädet endast
för ormen skulle vara borta i detta och
ej vandra om till något annat träd.
Thäskade här en gång kommit dit, så skulle
han ej kunna gå därifrån.

Skad ju skoldprjda gick i skolan, hade vi mycket
roligt av omarna, som frökam i sin myckenhet
i skogen, som gränsade till skolan. Skad fanns
säkerligen kropparormen, som är röd som kroppen
till färgen. Om man trampade på den så
så bet den men dess bett var alldeles ofarligt
ärrande som det däremot, om man trampade
på en kuggorm. Denna är giftig och dess
bett kan dödas frövaran inflammation. Men
någon av oss skoldprjdas biter, så sprang han
omedelbart till skollärares och denne sågade
det ut giftet, tills blodet var färskt. Det
var det medlet som huvudsakligen användes
och det lyckades nästan alltid. Det kunde
förkomma att någon blev biten av en
kuggorm, varför det då var att man
plöjde till i skogen och då var det endast

att medelbart springa (gå) till Västman.
Man påstod, att om man hade ett par
ullshampor på fötterna, så kunde ydman-
tänderna gå genom dem och därför var man
säker för sinnet, om man plöjde där med
ridare på fötterna.

Det fanns också barkar i Västman. Dessa
är ju som bekant gård på ryggen man
"gub-quinnerna" på hela öre delen av kroppen.
De hade sina ägg i gödsel slacken. Den var
så tann att de stängde sig in i bröstet
och drack mjölke ut "kalla-pågel". Detta
var ett kull, som stod i ladugården och i
vilket man så fort man hade mjölke
man slog den färdig mjölken all batten.

Vad vi lichte med luggolomana, som var c:a

4-5 dm. lång, hade vi en kassle-eller all-tygg.
 Plömmen klyvdes i två ändar och sedan tog vi en tätt
 klykkan över huvudet på damen, så att denne kom
 att sitta i klämman. Samtidigt kom kättern att
 skälla åt och det låg ut som om den gapade. Sedan
 var det en annan pojke som hade vänt och köpt
 smör i handelsboden och sedan hörde de en
 del av detta i gapet på damen. Detta var
 ett giffl för honom och därför skulle hela
 övervakningen. Sedan lämnade vi honom och satte honom
 tillgäva. Många gånger hände det, att han
 dog därefter. Vackligen tog man honom på
 klykkan och var honom till en myr stack.
 Sedan tog han igen snart och åt upp
 honom. Jag gick ned i flugens sida och
 lämnade den lilla Lindberg. -
 När vi en lugga, så ses han sig. Han ligger

alltid i koparinfärd med krusadelt fält, när
 han ligger och solar sig på någon gräsplätt
 i högskogen. Så fort man kan gå på honom,
 så kan han därför genast låta krusadelt
 skjutas fram och lugga till, där det häppar.
 Sedan kan skott, skingrar han sig hastigt i
 väg, varl. Till den vatten samling för att
 dricka. Han kuggar ut krusadelt en gång om
 året. Det händer flera gånger, att det får
 var ute och gick i skogen, kringlade jag
 sådana skinner. Han kan fram ut sina gömsla
 först när solen vägnade skinn på allvar
 och det var varl. i maj månad och
 kuggar in i sitt ide, först när det blir
 kallt i kuglen, varl. i september månad.
 När man på vägen vägnade flytta på skinn
 skinn kunde man hitta omvänt där.

6. 3733

Men Paul. fanns där i ena rummet by denna
hade redan hunnit i sig full andan
hållhet bland menarna. Men Laddade m
Om - Vollla om - sede.

M.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14

Döda o. begravning 3733

He.
Dr. O. A.
Joh. H. Hargreaves
A. Sjöberg
1933

15
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Man lade denna döde i en kista. Dennes be-
skaffenhet rättade sig efter den dödes civila
stånd. Var det en högt uppsatt person, hade
man en ell-lusta men vanligen använde
man en kista, tillverkad av furubräder.

I kistan lade man ju ofta flera av den
dödes tillhörigheter, om de lämpligen kunde
fin plats i den. Men ibland hände, att
man stoppade dit diverse föremål för
att exempelvis göra det lättare för den
döde i graven och dadjämte ståta sig
vår med lödsrikets makter. Så hände
det sig täfot att när en dödgårare
grävde en grav, upptäckte den annan, där
det stod en upprätt kista, så, när
vilde vid kistan, kallade från en bränn-
vinstukel, som den dödes anköriga lagt

i kistan. Man säger däremot att den orde
skulle få det bra på andra sidan graven.
Han skulle ha det med sig dit.

Nu för tiden utfrös den s.k. spökarbegravningen
av kyrkovaktmästaren. Först var det g. d. s.

Så om ett stertlöst inshadesbegravning om den
dröde, fick det spökar degen för mig då som
Vantigst lejde man en hant för att "spökar-
begravning". Då jag vintades i en församling
var jag spökar med om att deltaga i
begravningen.

Leaven gjordes vanl. av stertlöst
lyft folk. Man fick dock först vända
sig till någon person som hade såväl
om kyrkogården exempelvis klockaren eller
prästen och denne skulle då uttala den

plats, där man fick gräva en grav åt de
döda.

Efter begravningen, ledas prästen till även
likt, som nedlätts i groven, måste begrav-
ningsgästerna själva kasta jord ned i
groven och fylla igen den. Skivord hände
det ofta, att man smuttrade ner sig.
Jag vet själv, att jag var med vid
en begravning och blev alldeles smut-
skind, så att jag låg ut som en värt
arbetare, som groven bergrar.

Groven skulle alltid ligga i rött och
vatten liksom kyrkan alltid är belägen
i denna riktning. Man fick ej gräva, när
som helst på kyrkogården. Vatten dessa år
dessa var på förhand avsedd för de
fattiga och andra för de fattiga. Det

fävars sålunda en mycket sharp sang. Melodien
 Spålmördare fick som bekant ej begravas;
 vigd, för utan transportades till "Prattens"
 i Lund. När är emellertid detta ändrade hand syn
 har tagits till släktingarnas inbör, vilket
 man ej gjorde för.

På vägen, där tillslaget drog fram, hade
 grannarna enast, åtminstone de närmaste.
 I Händ händt det, om det var någon om
 ständ, person, att man placerade grannar
 utmed vägen. Om det var någon person
 som var bekant med de fyra om, som
 hade dött, men man ej ville deltaga i alla
 var inbörden till begravnigen, att vara sin
 ända sin fridsamhet, så brukade man
 bärga den kraus man köpt åt den döde
 i ett häck utanför huset och sedan kom

Någon av deltagarna i begärningsstället spåros
och hämtade den.

Man lät den där ofta ligga i Sarema rum,
som han hade men ibland flyttade in ut
kommer i något utlös och placerade kistan där
på ett par brävor.

Innan man tar ut kistan, så brukade
en kull bland de antöriga läsa
en vers av Sjöström. När man tar
ut den ^{där} som sorgebursch, skulle alltid den
ändå, att vilken förtäring lag, läses först.
Som såvare valde man väl. Någon en
stället eller bland de närmast antöriga.
Ibland hade man en lag, i vilken likheten
stod, men oftast fick man vara denna
full prästgärd. Man hade bättre lag med
läsa. Det det ena laget var hött, lyfte

det andra en. Släppte lag den dödes kista
vanl. på en lång bår, som var försedd med
fyra slakter. Ibland kunde man pålunda
kuvris på båren en kista nästan en meter
lång, då den gick, där den döde hade bott,
lag avides i utbarten på baken. Sen
man körde kistan på en vagn, var den
förspränd med svarta kistor eller hade
man lagt svarta täcken över dem.

Det var vanligt, att närstående personer,
då begravningsföljet drog förbi, stannade
och blottade sin huvud av vördnad
för den döde. Detta var särskilt färd,
då det gällde värdas personer.

Efter begravningen, sedan man täddat ned
den döde och högt för den beman, följdes
begravningsgästerna hem till den dödes gård.

Skettkaret hade då givit ordning mat åt
 deltagarna i begravningen. Man åt ej i likrummet
 utan maten serverades vnl. i "kroon". Den
 var ofta mycket riklig och man fick flera
 rätter. Först när man kom till gälden, fick
 man kaffe och vetebrod. Sedan, när någon
 kinnie hade gått, sattes fram lagad
 mat. Den bestod av först brun börr
 och stekt fläsk samt fisk, sedan fick
 gästerna ibland även svishen soppa
 och därpå kaffe och gräddkakor. Slutligen
 bjöds det blåbærvin och så skild man
 laget dricka. ^(qvorn) Det fanns ej då. -
 Jordfästningens skedde vnl. efter guds tjänsten.
 Var denna tidig, så började begravningen
 gästet redan vid 11 tiden, men var den
 sen, så började det ej förrän vid 3 tiden.

Under begravnings gillet hölls tal dels av
de antagna och dels av några av våra
hustrur eller av några som deltagit i begravningen.
Man skildrade den dödes goda sidor och
om det var en bemäktad man, om det alltså
någon av de förnämsta i byn, som höll tal.

På den förebär nämnt, att man satt
och åt vid långt bord, som var placerat
med ena långvägen. Den dödes
närmaste anhöriga hade sin plats
överst vid ena bordänden.

På den dödes grav planterade man
rödor blommor, oftast av samma slag som
man hade hemma i trädgården. Det
var oftast lavendel och solrodder man hade i "kassen".

3733

Lintvedslingen

Lintvedslingen går med en vänlig rotplantstam
 såd man lin från tidigt på våren. Sedan växer den
 kommit upp och växt ett stycke över jorden.
 Så står man bort allt ogräs. Man måste
 baka den mycket nog. Sedan får linet
 två, fels linplantorna är mogna att sköras.
 När de sköras är färdiga, dräjer man upp
 den med rot. Man "muler" den. Sedan de
 man sköras fått upp den, buntas om i korg den
 i smidunda korgar. Man ordnar så att man
 får 7-8 nollar i varje korg. Sedan "rätas" man
 linet. På linväxten finns alla örter som
 "knippen". Dessa bär mycket blommor.
 De är uppsatta som fyllda med för de
 "spas"as. Man talar om "törpa". De dräjer
 är liksom man tar av ett blad.

 23
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

23

Reyningsen fäst gille Julends. Men datte
implantoenes, ett sådant bröde. Detta
var fäst med långa strålar.

Sedan länk var repat, skulle det breddas
ut på "ränder", som var ett stort fäst fäst
betygel utanför böningshuset för att tolka
det skulle ligga där nästan till det var
"halvattal". Det är på själva den i sändiga
Namnen, som får Julends förtäna och fri-
måltna, då den inte har någon betydelse
vid sin betydelse. Vid denna är det
Ann är utsläp, haleb, som användas.

När det så legat och fäst genom tolka, så
tar man det till "bygg-stegen". Fäst hade
betydelse ^{orden} den som var gemensam för alla byborna.
Men användes av dem efter ordningens
byn. Men hade man antingen gått i en

fäcke om sedan lagf stenar omkring och murat
eller hade man, om det skulle vara tillagt
framt om förnämt, murat upp ett "byggfues"
med tegelstenar om sedan smörgysfullt
muddat upp dessa.

Det enllare fatt kunde man än använda.
Man hade då utsett åt sig en lagom stor
gröp. Sedan hämtade man ved från all-
männingar och stände på denna. Sen brann
då med klar låga. Samtidigt med att
man hämtade ved, försökte man än
gå till i några släppliga stänger, som man
kunde slänga linor på. Man kallade
detta, att man bråk i "gröp". Vid tack-
ningen lade man alltså stinet eller "hölen"
ovanför dessa smala stänger, som låg ovanför
elden. Allt efter som dessa förhåller, så stände

Man den an. Meningsen var för att värdmen
 skulle tränga igenom och därför var det
 nödvändigt att man höll jämnt ild
 samt passade denna noga. När det blivit
 riktigt gummfärdigt, skulle man ha ett
 tjockt lag. När det blivit tork, skulle det
 "brötas." Man hade därvid fridval arbetat
 mellan kartorna och funktionsmenen så att
 de föra krossen de styrde, grovare och tydligare
 medan de senare fört på lott de finare.
 Man använde såvård som hjälpmedel en
 lång stång, som var c:a 2 alnar och c:a
 1/2 aln bred.

Man hade desutom en rörlig del inuti. Utan-
 på hade man ordnat med kulan ett verk.

Spärra arbets apparater bestod således av
två delar. Den ena satt uppfäst på den
Andra inuti. Vid arbetet tryckte man loket
ned växelvid på den lösa delen, så att man
fick musen en uppgående och dels en ned-
åtgående rörelse. Genom denna kommande
man fördes de s.k. "lösen". Den del av
dessa, som beträffade hävande och sänkning.

Sedan detta var gjort, skulle funktionerna
"Schätra" linet. Därvid hade dessa
källor en välling eller snäla "schätra" som
de hängde linet på. För säkerhets skull
hade man i denna snäla, som stod
upprätt, gjord ett hål som passade för
att hänga linet i. Under arbetet lade
man alltså "lösen" i färdigmeningen och sedan

Satt man på en stol bakom bröden och
slog med "schätte-brödet" emot delin,
om skulle "schätta" och om hängde ned på
bröden.

Under sjölen "schättmen" om var
hundraåriga kvinnans arbeten, höll
ofta ett särskilt festligt gille, om
saml. kallades "schätte gille". Det "samlades"
det ofta mycket och särskilt god och
fint mat. Det kallades sålunda samm-
kått särskilt och dessutom haffe
om vidare utöfles "gädes-kått".

Man "schättmen" sjölsam det en fin
och mjukt sort och det en gröre och lysne.
Det sjöla tog man som på mycket stora
det senare, om man kallade "schättefall"
kände man sedan berättelse för sig.

Sedan tines lidenas blövt "schättat"
thulle det "tägles". Men gule däre
beträde ju ännu att som fröl. Men
föle däre främ ännu finare och
mjukare ju bättre liden och fröl
Man fick från en skinnad mellan
en grovare sort som kallades "blöe"
och en finare sort som kallades "tör".
Liden var ett riktigt fint liden. Fier skortar
använda men oftast mycket grovt
liden och när man hade på sig en fader
skorta, kändes det nästan som hade
skinn taggar i ryggen. När skorta var
ny, kändes den. Den kändes mycket liden och
liden var såd att verka upp.

Sedan man fått linor så fint som
ville ha, brukade man bada det med
små kardor. Sedan skulle det spinnas
och vävas.

På vävnäver hade man ofta mycket
färdigt vackra mönster och många
kvinnor i min hemtrakt voro mycket
skickliga i att väva mycket vackra och
klädsväva mönster. Men sådana ville blott
handa uten ären kläderna till bruket.

Så man i äldre tider skulle berösa
 andra, fick man ofta vandra långa
 vägar på land, föga tillräckande vägar
 mellan berösa och drad. Ibland var
 den så krokig, att den gick i riktiga
 kringlar. Man kunde icke gå den s. k.
 "färdsvägen" längre än en "stul gå" om
 fjärran utan man fick tro sig fram ut-
 med alla slags smärtegrar. Man hade dock
 kvar några av de stora lands vägarna,
 som voro genomgångsvägar, när skulle
 man längre sträcka. Men dessa voro
 mycket få och icke särskilt bra under-
 hållna. Så jag färdade hem nere på
 slätten etc. Tillhållsby. Nu skulle berösa
 mitt prästhem i Börs-kloster, hade
 jag nära 3 mil att gå. Några andra

Transportmedel som automobil eller omnibussar
 fanns ej på den tiden. Jag minns en gång,
 att jag mitt i vintern blev av min
 moder befalld att gå med ett par stumpsor,
 som min moders systers hade stukat fulla
 gravgård. Som det var mitt i vintern och
 snön låg mycket djup, var jag mycket
 obehägr för att gå dit med fulla stul
 förmodade min moder mig att gå mig i
 väg. När jag kom fram full gård, lämnade
 jag fram stumpsorna men demotom var
 kyrkan. Mig känd på full vider, att jag
 fick plats som drängpojke på gården.
 Jag hade nämligen kort frukt slutat
 min plats på en gravgård, då jag blev
 brans med åren. Den sanna gång måste
 jag också slutat, drage som den frageste det

kortaste skälet och ge mig. Jag måste nämna
 Mr Statens på en gång botten mig vedetopp
 och materialen sjöstr. En gång, där jag stod
 och arbetade i gödselstaden, trog jag väl för
 härt för i grepen så att skapfel gillde
 mitt av. Sjöstr, som stod bredvid mig,
 förbrände mig starkt mitt handlingsätt
 och tyckte, att jag var svadade de båda,
 jag hade. Detta avsåg jag, att man inte
 behövde bry sig om, då jag ju själv
 hade släppt materialen till och sjöstr
 gjorde grepen. Den var ju min egen
 och behövde ju inte bekräfta sig
 över det. Den gick i staden antingen på
 grund av att jag trog i för härt eller
 emedan jag hade skickat ned för långt
 i gödselstaden.

Spevellt en vinter var det mycket tråkigt att
komma fram på vägen näml. 1888. Sko föll
den första snön i mars månad och den
låg kvar på sina ställen på åkerkanterna
Ända till midnattens fall var blödder
på Håstens vägar och jag kommer till
ihop, hur det snöade. Den 2 mars regnade
det mycket kraftigt och föll en natten.
När den skulle vi kom till stationen
med ett par grisar. Sagen fört hade varit
offentlig auktion på griden. Senare hölls
av därmede Hons-fogden Theodor. Senare
skedde alltid denna spel i ränder och
matten alltid slog hans spådomar eller tyd-
ningar in. Men detta gjorde de i denna
gång. Senare dag spådde han att "dela vägar
Måra små vatten kastade" "frie dagens slut"

3733

35.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

35

Men detta nog g'är ty det regnade så
få flera veckor framåt. - Sådär och min
kommande skulle kom fram Natmen, hade
det väntat att snön en smula. Att
situationen ^{var då} ginge vi beten av järnvägs-
männen ty alla kapitel var inställt, ingen
tog ginge. Men hade gjort försk att
få kungen fri från snö genom att kom
med den värdiga snöplögen och plöja
I skomster på en gång. Valen denna.
Men detta mislyckades. Trots ett
mycket ihärdigt arbete var kapitel ar-
beter i 3 dagar. Tagen hade fastnat
i snö vid Glejare-möllen och det var
omöjligt att få den fri. Så vi
sedan skulle kom hem, snöade det hela vägen.
och detta gjorde det till den god, att vi

kunde de skatarna framför oss. Det sågades
 sedan arbetet i flera dagar och det blev
 på sina ställen ett snötäcke så djupt
 som ett stort hus. På denna tiden hade
 man inte någon ordentlig plogning och
 vägen utar skulle man gå till ett
 snäbeläget ställe i närliggande, fick man
 "plumpa" i snön ändå till lägen,
 Allt råkade den högre upp.

På denna tid hade man utöver vägen
 gästgivergårdar, där det skedde antycke och
 hästen och man den kunde erhålla
 lagad mat. I Gårdstunga fanns
 skola och sadan gård, som låg vid
 vägen. Den så vittas nu. Skolans
 fanns ungefär mitt för Adelsö.

7.

3733

en extra leatoplat, som allmänt kallades
"guggkneet" eller "käglet". Det var ju
brännvinshandeln för den man kunde,
om man var förtig, mycket lätt
fubhandla sig ett krus brännvin.

37.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

37